

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ ΤΑΣΙ

(Παρκμύθι Έλληνικό τού Ίκεινίου)

(Συνέχεια και τέλος)

Πόσων άρκετές μέρες Περιμενε ή κοπελιά τον άδερφό της και τό παιδί δεν φαινόνταν. Άρχισε νά κλαίη, νά δάκρυνται, νά τον άποζητάη. Έκει πού γύριζε, μέσα στις άδειες κίμαρες και τον φώναζε, βλέπει σε μία γωνιά τό τασάκι.

Άμώσος άκατάλαβε. Απομόνηος δ άδερφός της τό τασάκι και για τούτο δεν άγύριζε. Τό πήρανε, τό φίληε, τό γέλυσε και λέει.

Τασάκι μου, τασάκι μου, πάμε στον άδερφό μου, όπου 'ναι κι' όπου βρισκείται θέλω νά μού τόν εθρως. Στής Περπερούνας τό βουνό σ' ης γής μέσα τά σπάγχνα, σε μάγους και σε δαίμονες, σε στόμα φειδομάνας !..

Και τό τασάκι την έφερε στής Περπερούνας τό βουνό. Μπαίνει μέσα ή κόρη κνύταει, χιλιάδες ό μορμωμένοι. Ποθ νά βρη μέσα σ' αυτούς τον άδερφούλη της ; Φωνάζει τότε στην Περπερούνα, πού καθότανε στο θρόνο της καμαρωστή κι' όραία :

Περπερούνα μου καλή Περπερούνα μου κακή τό άδερφό μου τί τόν έκανες ; Θέλω νά μού τόν δώσης.

Η Περπερούνα δεν άπάντησε. Η κόρη προχώρησε τότε πήγε κοντά στην όμορφη τη μάγισσα κι' άρχισε νά την παρακαλή. Μα ή μάγισσα έμνε άμυλητη και κνύταζε παράξενα την κόρη. Στο τέλος άνωκε τό στόμα και την ρώτησε :

— Ποιά είσαι σύ, πού γεννηθήκες πού άνωκε από έμένα, πού δεν έλάγωσε τό αίμα σου και δεν πέτωσε τό κορμί σου, μόλις μπήκες εδώ μέσα ;

— Τόν άδερφό μου ήθα νά τόν πάρω, άποχρίθηκε ή κόρη. Τότε ή Περπερούνα άνωκόνταξε βαθεία και είπες :

— Μοθ ήτανε έτσι γραμμένο, νά πεθάνω, όταν θά βρισκόταν πού άνωκε από μένα. Πριν πεθάνω όμως, μία κόρη θά σοθ κάνω. Πες μου πώς είνε ο άδερφό σου, νά σοθ τόν ζωτανένο.

Η κόρη κνύταζε γύρω. Χιλιάδες ήσαν οι μαρμαρωμένοι.

— Ποθ νά τόν βρω μέσα σ' αυτόν τον κόμμε είνε.

— Για κνύταξε καλά και γρήγορα γιατί πεθάνω, ίσκαυσε ή Περπερούνα.

Συμφικά ή κόρη είδε τό μέτωπο ενός άνάλματος πού έλαμπε όσάν τον ήλιο. Άμώσος γνώρισε τον άδερφό της και τόν έδωσε. Η Περπερούνα τοθ έδωσε και πάλι τη ζωή και κάλεσε και τό δυό άδέρφια νά την πλησιάζουν.

Τους έδωσε τότε δυό περιστερία πέτρινα και σπόρους από ανιάκι.

— Τό ανιάκι τότε είπες έχει τη μεγάλη κασοθρα της ζωής, και τη μεγάλη δύναμη νά αδζαίγη τό κνήτε κι' και τό νά μεγαλώη.

Βάλτε ανιάκι στο στόμα των περιστεριών, άν ος βοή καμιά άνάγκη. Κι' άμώσος τό εκρωμένο αίμα τους θά ζωταθη και τό πέτρινο κορμί θά ν ζωτανένη. Τώρα άκούτε έδώ και προσέξτε τι θά σοθ πώ. Έλατε γρήγορα προτου πεθάνω. Μία καμιά γρηά, έρχεται στο σπίτι σας, για νά σοθ κνή κακό. Άμα ξαναρθή νά μη την δεχθήτε. Ζητάει ν' άφανιση τον άδερφό σου κι' έπειτα νά πεθάνη κι' όσένα κοπέλλα μου. Γι' αυτό άν ο Βασιλιάς σοθ καλύτερ τραπέζι, σοθ νά μη φάτε από τά φαγητά, οθτε από τά πιστά νά πιητε. Έκείνες πού σοθ κνηγοθν θά τά έχουν φαρμακόση. Έπειτα τους είπες για τη μητέρα τους, πού ήτανε ως τό λαμύ χρισμένη και έπειτα τά σοθ πάναν και τά σοθ θά παθάνανε άκόμα.

Κι' έμα τελείως έπείθανε, έγεινε ένα μάρμαρο κόκκινο οθ τη φωτιά και γύρω-τοιγύρω της φερθόσαν παλαοήτες.

Όπως τους είπες ή Περπερούνα των παιδιών, έτσι κι' έγεινε. Ξαναπήγε ή γρηά στο σπίτι τους, νά την πείταξαν έξω και την τσίκισαν στο έξω. Η άμορφοθ τους κίνησε και την προσοχή του Βασιλιά. Τό μαγευμένο θοργανο πού έκαυζε ή κόρη, τον έκανε νά ξεινυχάη στο παραθύρι και ν' άκούθ. Στο τέλος άπορτίσσε νά τά τιμήση και τά εκάλεσε τραπέζι. Η θεές τους όμως, μαζί με τη μαμή, φαρμακόσατε τά φαγητά. Ξάν καθήσαν τά παιδιά στο τραπέζι, βάζουν τά πέτρινα περιστερία τους νά φάνε, κι' αυτά δεν άγγισαν τά φαγητά.

— Τι είνε αυτό πού κάνετε ; Τά ρώτησε ο Βασιλιάς.

— Πρώτα νά οθονε ή θεές μας νά φάνε άπαντήσαν τά παιδιά και έπειτα τρώμε και

έμεις.

Παραξενεύτηκε ο Βασιλιάς και ρώτησε τι δέλωνε νά ποθνε. Τότε τά παιδιά του έπανε, σοθ τους είχε πη ή Περπερούνα :

— Έού είσαι πατέρας μας και έκεινη πού είνε χρισμένη κάτω, και μτ βάζουν νά την φτύσουμε, είνε ή μάνα μας. Μας κνηγοθν πολυ ή δυό θεές μας, πού είνε πολυ κακές. Και διηγηθήκαν στο Βασιλιά όλη την ιστορία τους, σοην ήθεραν αυτά και σοθ τους ποσάθησε ή Περπερούνα. Και προσέθεσαν ότι τά φαγητά τους έβαλαν ή θεές τους φαρμάκι, για νά τά φαρμακόσουν !

Τότε ο Βασιλιάς εθύμωσε και διέταξε νά εθθονε ή θεές τους νά φάνε.

Αντες φωνάζαν και ρεκάζανε, νά ο Βασιλιάς τους είπες πώς άν δεν φάνε θά τις γδάρη ζωτανές.

Έφαγαν και πεθάναν άμώσως.

Τότε ο Βασιλιάς έπίστεψε και ο τοςε νά δεχτίσσουν τη Βασιλισσα, τη μάνα των παιδών. Από τη μέση και κάτω την βόηκαν παγωμένη. Την έταψαν τότε με σινακόσορο, ζωταθήσαν τά μέλη της και άναψ' ή καρδιά της.

Την έπήρανε ύπερα επάνω στο Παλάτι, την έντίσσε χρισά βασιλικά οσθη, και την άνέβασαν στο θρόνο, έλαμπε ο τόπος, έλαμψαν, οθν καθήσαν οθπλα και τά παιδιά της. Ο ήλιος ο κομπος και τό ώροτο τό φηγγέρι.

Τοτε έφάσανε νά βροθνε και τη μαμή.

Τη βόηκανε κρημμένη μέσα σ' ένα παληό οεντούκι.

Καυόσαν τό οεντούκι κι' άνοιξαν τέσορες τρύπες για τά χέρια και τά πόδια της, άλλη μία για τό κεφάλι της, την φέραν έξω στο δάσος, και την άπολίσσανε.

Η μαμή περπάτησε-περπάτησε οθν την γελώνα άνωκε και έπειτα άποκόμενε γελώνα. Ο θεός την καταράστηκε και τρώε όλο πικραλός και βότανα πικρά, πικρά οθν τό φαρμάκι πού έστρίψε στα πύδια των παιδών. Με ήλιο και με φεγγέρι άνάπανοθ δεν βλέπει, και με τό παραμυθό τρομάζει και ταράζει και κρηβίται μέσα στο καρθούκι της.

Τις δυό φαρμακομένης θεές, διέταξε, άν και πεθαμένες, ο Βασιλιάς νά της κάρουν. Μία μεγάλη φωτιά άναψε από τά σώματά τους, τόσο μεγάλη πού ο λαός, πού γόσταζε τό γεγονός, έθρως, από την πύρα της τ' όρνιά του !..

Μά φτωγιά γρηόθλα, πλησίσε τότε, μ' ένα κοτομάκι από άραποσίτη, τά πόρη λίγη φωτιά, νά ψηση τό φαί της. Μα τό καλαμποκόβισσινον γνέταν καρθονο, χωρίς φωτιά ν' άσβη. Ξάν το είδε έτσι ή γρηά τό πεταξε σ' ένα χοιράφι. Κ' από τότε τά καλαμποκία πάνανε μία άρρόσια πού την λένε δαυλίτη.

Είνε ή κατέρα του θεού, επ' την κακία των νουακίων έλεων.

Ο Βασιλιάς, ή Βασιλισσα και τά παιδιά τους έζησαν καλά και εύχρηστία. Τοθ καλοήθεσαν τό

πασάκι, τό κόμμε κεράνα τους, κι' όλοι τό προσκνύσαν.

Κ' έτσι έζησαν αυτοι καλά και οίς, καλύτερα άκρη !..

Η Γιαγιά

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΗΣΤΕΙΑ

Αθές τις ήμερες σε μία πόλη πού βρισκείται στο περιχώρο του Σικάγο ειχε δοθη ένας χορός μετεφαισμένων. Μεταξυ των χορευτριών διεκρίνετο, προ πάντος, μία ξανθή, όμορφη και πολυ χαριτομένη Σταχτοπούτα, την όποιαν ειχαν περικυκλώσει δσδεκα χορευταί, οι όποιοι την καλοθσαν με τη σειρά νά την χορεύουν.

Έξαφνα ύπερ' από έναν άπάξιμο χορό πού έκαμε οίσθηση στους παρευρισκομένους ή θελκτική Σταχτοπούτα έβγαλε την προσοκίδα κι' άγκάλιασε τον βασιλέρο της.

Συγχρόνως οι έντεκα άλλοι σύντροφοι της, τρέβηξαν τά πιστόλια τους και διέταξαν τους χορευτάς νά σταθών άκίνητοι, με τά χέρια ψηλά. Όσαν άπολυστοτα λησταί, οι έποιοι άρχισαν άμώσως νά άφαιροθ τά πορτοφολια των άνδρών, ένα ή ένδοθ Σταχτοπούτα έαλάφρωνε τις γυναίκες από τά κοσμητά τους, κρατώντας κι' αυτή στο χέρι της ένα μικροσκοπικό πιστόλι.

Ένας πόλισμαν όμως ο όποιος παρευρίσκατο στο χορό, κατώθως νά βγη άπ' την αίθουσα, κι' έτοιμαζόταν ν' άνέρη στο ποδήλατό του και νά είδοπολήση τθ πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα. Δυό όμως άπό τους ληστές πού φρονούσαν στην πόρτα των έξάπλων κάτω διέταξαν νεκρο με δύο υποβολισμούς.

Οι κακούργοι άφου συνέλεξαν τά προίοντα της ληστείας τους, πήδησαν μέσα σε δυό αυτοκίνητα πού ειχαν σταματή ει από πριν μπροστά στο μέγαρο κι' έξαφνοίσθησαν σιναποκομίζοντας την εκ 400 χιλιάδων φράγκων λεία τους !..

